

Nanda Roep

Plaza Patatta De theatergek

Met tekeningen van Silvester

δ

1. Die staat te staren

Mama Marianne loopt licht als een veertje,
het lijkt wel of ze zweeft.

‘Kom maar, lieve schatten,’ zegt ze zangerig

terwijl ze de deur opent. ‘Dag mevrouw,’

knikt ze naar iemand die langsloopt met de koffiekar.

De vrouw kijkt op, lijkt te schrikken maar herstelt zich en buigt zich weer gauw over de koffiekar.

Het ziet er heel nerveus uit.

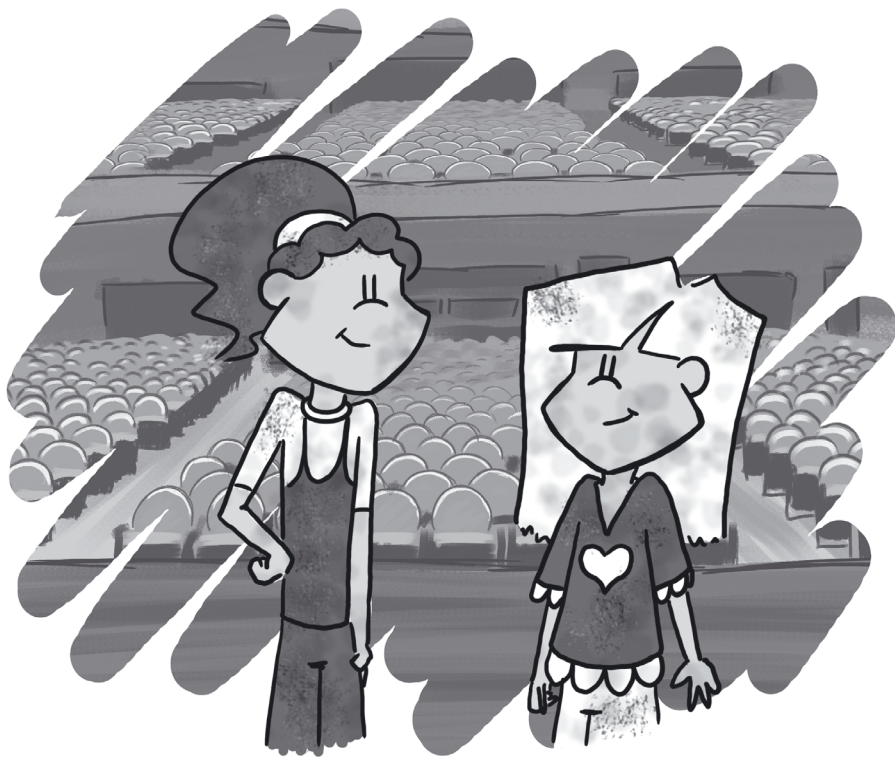

Luna en Lotte glimlachen tegen elkaar. Kijk, zo beroemd is hun moeder dus, denken ze tevreden. Ze volgen haar door de deur naar de grote zaal van theater De Bies.

Luna en Lotte zijn er nog nooit geweest; papa is te druk geweest met het restaurant en hun moeder treedt meestal op in nóg grotere concertgebouwen.

Het is er gewoon nog niet van gekomen om naar De Bies

te gaan, maar nu ze er zijn, hebben ze meteen spijt dat ze niet vaker voorstellingen zijn gaan kijken. In De Bies gebeurt echt veel. Bekende kindershows komen hier spelen, en er staan vaak grote, beroemde cabaretiers. Er zijn twee zalen: een grote en een kleine zaal. De muziekvereniging van Biesland geeft hier bijvoorbeeld ook ieder jaar een voorstelling. En bij de intocht van Sinterklaas wordt in de kleine zaal een feest gegeven waar Sinterklaas en de Pieten zelf ook bij zijn. ‘Jullie mogen wel even op het podium,’ zegt hun moeder. ‘Willen jullie dat?’ Ook hun vader knikt dat het wel mag nu het theater verder leeg is. ‘Laat mij maar, afwasteiltje,’ zegt Luna plagerig tegen haar zusje. ‘Laat spetters zoals ik maar voorgaan op een podium.’

‘Een spetterende klodder vet in de braadpan,
zal je bedoelen,’ moppert Lotte met een lach.
Ze klimt gauw het houten podium op, dat nog best hoog is.
‘Wow,’ zeggen ze tegelijk en ze knijpen elkaar snel
in de arm.
Ook al is de zaal leeg, toch voelt het, gek.
Alsof er meteen al honderden ogen naar je staren,
ook al is er niemand. Het voelt alsof je
in een lichtbundel staat, ook al zijn de theaterlampen uit.
‘Heerlijk, hè?’ vraagt hun moeder. Ze spreidt haar armen
en ademt diep in, zoals mensen in een bos doen
als ze de frisse buitenlucht willen opsnuiven.
Mama verzucht: ‘Het theater.’
‘Het is prachtig, lieverd.’ Papa Hans drukt een kus
op haar wang.
Luna en Lotte kijken naar rijen lege stoelen.
Langs beide muren staan nog extra stapels stoelen
te wachten.
Luna trekt haar ‘beroemde’ gezicht en begint te buigen naar
de lege zaal en ‘dank u, dank u’ te zeggen.
Lotte en papa Hans applaudisseren. Papa fluit zelfs
op zijn vingers, en ook mama klapt. Ze roept ‘bravo!’
en ‘encore’ – maar daar begint Luna van te giechelen.
‘Kom,’ zegt mama dan, ‘willen jullie ook nog even
de kleedkamers zien?’
Ze huppelen achter haar aan naar een deur
aan de zijkant van het podium. Die komt uit op een soort,
ja, wat is het.... Achter de deur is het meteen afgelopen
met het fluweel en de pracht-en-praai;
hier wachten trappen van beton de artiesten op,
met leuning van koud staal. Aan de muur hangt
een vergeelde poster van een heel oude voorstelling.
Mama vindt het niet gek, ze weet precies

welke kant ze op moet en zegt: ‘Sluiten jullie wel de deur, schattekontjes? Dat moet je altijd doen zodat het een automatisme wordt, want als je het ooit tijdens een voorstelling vergeet, dan schijnt het licht uit de gangen op het podium.’

‘Doe jij dat even, kleine bakspaan,’ zegt Luna.

Lotte draait zich om naar de deur en ziet... de koffiejuf.

Aan de andere kant van het podium.

Verscholen tussen de gordijnen van het zijtoneel*.

Die gordijnen heten de coulissen, dat zeg je zo:

koeliesen. Ze kijkt het gezin Veldstra

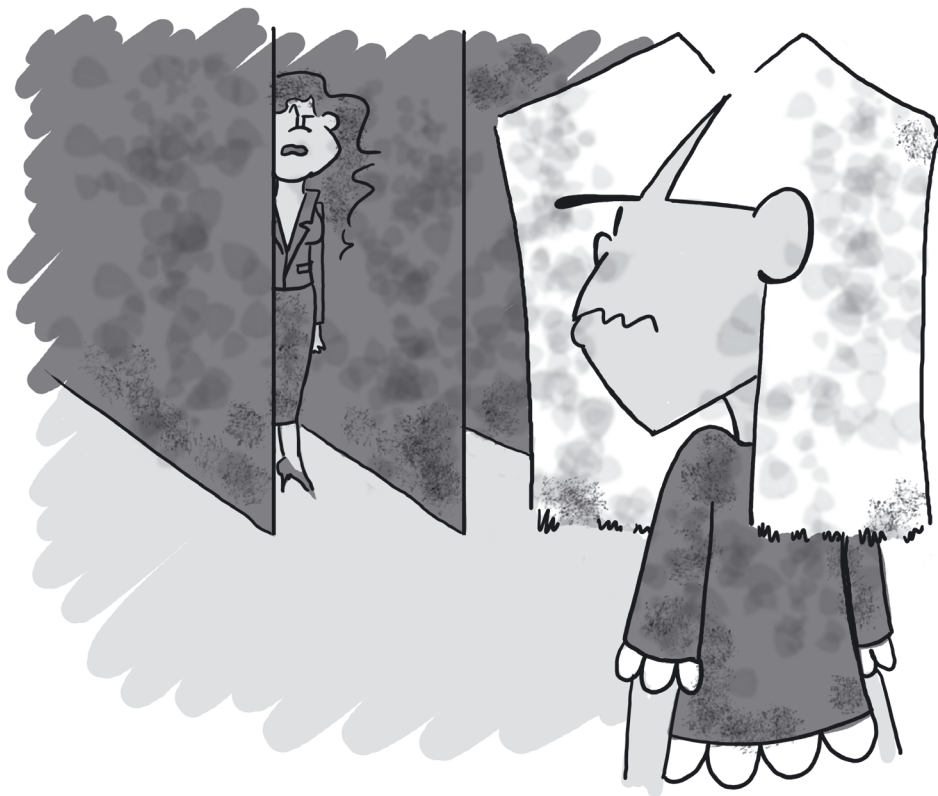
met priemende ogen na.

Ziet ze het goed? Het is zo donker, dat Lotte

met haar ogen moet knijpen om het goed te zien.

Door haar buik golft een bliksem van schrik.

‘Luun!’ roept ze.

‘Wat is er, lukt het weer niet?’ vraagt Luna plagerig.

Lotte fluistert:

‘S t a a t d i e v r o u w n o u t e s t a r e n ?’

‘Wie?’ zegt Luna veel te hard en te lomp.

‘S s t .’

Luna kijkt even vluchtig door de deur voordat ze hem sluit.

‘Er is niks, eierkopje, kom nou maar gewoon.’

2. Blikvis & tomatenkop

De volgende ochtend zijn Luna en Lotte thuis al vroeg aan het oefenen voor hun stukje.

Alle kinderen van de bovenbouw mogen optreden.

Luna doet iets met haar vriendinnengroepje van groep acht, en Lotte gaat ook nog een supergrappig stukje doen met kinderen uit groep zes – dat zegt ze tenminste zelf. Maar de zussen doen ook iets samen. Dat mocht, dus ja, dat wilden ze wel!

Dit is het stuk van Luna en Lotte, bedacht en geschreven door hen samen:

HET IDOOL

Luna en Lotte zijn mooi aangekleed en maken zich op voor een feest.

LUNA: Ik ga later trouwen met mijn idool Tim Dieber.

LOTTE: Die wil echt niet met jou trouwen, hoor, hij gaat al met mij.

LUNA: Met jou?

LOTTE: Met mij, ja.

LUNA: Zo'n blikvis?!

LOTTE: Blikvis?! Je bent zelf een tomatenkop.

LUNA: O! Jij bent net een krentenpap met allemaal pukkels.

LOTTE: Je bent zelf krentenpap. Krentenpap waar aardbeiensaus met schimmel vanaf druipt!

(Hier moeten ze opletten dat ze zelf géén slappe lach krijgen.)

LUNA: Ik zal het hem wel vragen, zodra hij me komt ophalen voor het feest.

LOTTE: Puh, ik zal het wel vragen!

SAMEN: Daar is hij!

Start muziek van Tim – snel klaarstaan voor het dansje*

‘Do you love me tohoo?’ Enzovoorts...

*zie: *Plaza Patatta – De gesloten kamer* (In het boek *Het grote geheim van Plaza Patatta* – die heeft Dyslexion ook)

Het optreden is donderdag al,
maar het lukt op deze zondagmiddag nog lang niet
om alles tegelijk te doen. Elke keer als Luna links wil
na het middenstuk van het lied, botst Lotte tegen haar op
omdat ze naar rechts gaat.

Bij het refrein moeten ze tegelijk heen en weer stappen
op het ritme van de muziek, maar ze bewegen de hele tijd
in tegengestelde richting – argh!

En dan is er nog de tekst van het lied,
die gaat ook nogal eens mis. Vooral Lotte bakt er niks van
met de Engelse uitspraak, maar als Luna dat zegt,
heeft ze meteen ruzie en noemt Lotte haar
een bazige bamisliert.

En dan hebben ze het nog niet eens over de tekst van
het toneelstukje voordat ze gaan zingen en dansen,
die moet dus worden uitgesproken zonder in de lach
te schieten!

Mama Marianne staat dit voorjaar in De Stopera
in Amsterdam, daar worden vaak grote opera's gespeeld.
Het is gezellig, want ze reist nu elke dag op en neer
in plaats van in hotels te blijven. En donderdag...
is ze erbij! Dat is natuurlijk helemaal fantastisch,
nu kan hun moeder eindelijk eens naar hen kijken!

Mama Marianne klopt op de deur van de meisjeskamer
en vraagt: 'Hebben jullie mijn theatertasje gezien?'
Luna en Lotte schudden het hoofd. Als ze het
hadden gezien, zouden ze het echt nog weten.
Mama's theatertas is het prachtige tasje
in de vorm van een envelop; zo'n tas heet een *clutch*, maar
zulke dure woorden gebruiken ze niet. Die tas,
die clutch, neemt mama altijd mee naar premières, altijd.

